

Alkotmánybíróság részére
Donáti u. 35-45.
Budapest
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/217-2/2021	
Érkezett: 2021 MÁRC 25.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 0 db	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott dr. Kovács M. Szabolcs (

[redacted],
[redacted],
továbbiakban: Indítványozó)

csatolt meghatalmazással rendelkező jogi képviselőjeként az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § bekezdése, valamint a T. Alkotmánybíróság 2021. február 12-én kelt, postai úton 2021. február 22-én közölt, IV/217-1/2021. ügyszámú tájékoztatása alapján, a korábban benyújtott alkotmányjogi panaszt kiegészítve és a hiányokat pótolva az alábbi

hiánypótlást

terjesztem elő, a korábban előadottak fenntartása mellett:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kfv.I.35.454/2020/2. számú Kúria által hozott végzés alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Adóhatóság határozata

Indítványozónál a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Vas Megyei Adó- és Vámigazgatósága (a továbbiakban: Elsőfokú Hatóság) 5362762158 ügyszámú, 4584954774 iktatószámú elsőfokú határozata (a továbbiakban: Elsőfokú Határozat) mindösszesen 8.673.609 Ft személyi jövedelemadó hiányt állapított meg, és annak összege után 17.347.218 Ft adóbírságot, valamint 397.666 Ft késedelmi pótlékot számított fel, azzal az indokolással, hogy nem tudta bemutatni az általa a [redacted] számlájáról felvett összegek [redacted] házipénztárába történő befizetését. Ugyanakkor a befizetés tényét nyilatkozatban többször jelezte és teljes bizonyító erejű magánokirattal igazolta, hogy a [redacted] eladásakor annak házipénztárát – amelyben a bankszámláról felvett összegeket befizette – átadta a vevőnek. Indítványozó az Elsőfokú Határozattal szembeni fellebbezést nyújtott be, amelyben az elsőfokú eljárás során birtokában nem lévő – az általa igazolt módon utóbb beszerezett – eredeti pénztárbizonylatokat benyújtotta a hatóság részére. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (a továbbiakban: Másodfokú Hatóság) 2234605348 számú határozatában (a továbbiakban: Másodfokú Határozat), az

¹ A hiánypótlás az eredeti beadvánnyal egységes szerkezetben került benyújtásra, a módosítások félkövéren, dőlten, aláhúzással jelölve.

Indítványozó által benyújtott bizonyítékok teljes mértékű figyelmen kívül hagyása mellett a fellebbezést elutasította.

Kereseti kérelem

Indítványozó a Másodfokú Határozattal szemben bírósági eljárást kezdeményezett. Az általa benyújtott új bizonyítékok figyelmen kívül hagyása körében keresetében előadta, hogy az Elsőfokú Határozat kézhezvételét követően, 2019. november 18. napján postai úton kapta meg azokat, az üggyel összefüggő bizonylatokat, amelyeket fellebbezéséhez csatolt. A Másodfokú Határozat azonban ezt úgy értékelte, hogy ezek nem tekinthetők „új ténynek” és azokra az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Air.) 124. § (3) bekezdése nem vonatkozik.

Indítványozó álláspontja szerint, mivel nem vitatottan olyan bizonylatokat csatolt az eljárásban új bizonyítékként – és nem „tényként” – amelyek korábban nem álltak rendelkezésére, ezért a Másodfokú Határozat jogellenesen járt el a bizonyítékok figyelmen kívül hagyásával.

A magyar nyelv értelmező szótára szerint tény: „1. A valóság folyamatában lezárt szakaszt alkotó esemény, jelenség, mozzanat; olyan, ami a valóságban előfordulhat v. megtörtént.” Már magából a fogalomból kitűnik, hogy egy dokumentum nem minősülhet ténynek. Ezzel szemben bizonyíték „1. Az a tény, dolog, adat, érv v. körülmény, amely az igazság kiderítésére, vmely állítás igazolására v. vmely vitatott tény(állás) tisztázására, eldöntésére alkalmas.” (Forrás: arcanum.hu) Azaz, egy tény lehet bizonyíték, de egy bizonyíték nem lehet tény.

A tény és bizonyíték közötti különbségtől és a közöttük lévő logikai kapcsolattól függetlenül ráadásul maga a hivatkozott jogszabályhely [Air 124. § (3) bekezdés] feloldja az ellentmondást azzal, hogy az mind új tényekre, mind új bizonyítékokra is vonatkozik.

A Másodfokú Határozat kimondta továbbá, hogy „[...] adózónak iratmegőrzési kötelezettsége állt fenn. Ennek alapján megállapítható, hogy az adózó nem önhibáján kívüli okból nem tudta csatolni a pénztárbizonylatokat az ellenőrzés során.” (Másodfokú Határozat 10. oldal)

Az Air. 124. § (3) bekezdésének azonban sem az adózók önhibájához, sem iratmegőrzési kötelezettségéhez nincsen semmiféle köze. A jogszabály azt mondja ki, az eljárások elhúzódnának megakadályozása érdekében, hogy nem csatolható olyan bizonyíték, amiről az adózónak korábban tudomása volt, ez pedig önhibától független objektív kérdés. Indítványozó az eljárással összefüggő pénztári bizonylatait valóban nem őrizte meg (ezt saját maga is nyilatkozta). Ebből következően nyilvánvalóan nem volt tudomása az új bizonyítékról, az nem állt rendelkezésére. * lásd megjegyzés

A fellebbezésben benyújtott bizonyítékok egyértelműen nem felperes saját példányai, hiszen azokat igazoltan, 2019. november 18. napján kapta meg. Lehetetlen feltételt támasztott a Másodfokú Határozat azzal, hogy elvárta egy olyan, rendelkezésre nem álló bizonyíték bejelentését, amelynek felperes még a létezésében sem lehetett biztos (ti. abban, hogy az harmadik félnél rendelkezésre áll), és azt beszerezni is csak az Elsőfokú Határozat kézhezvételét követően tudta.

Indítványozó keresetlevelében emellett hivatkozott az adóhatóság eljárásával összefüggésben az alapelvek sérelmére, és a bizonyítékok értékelésére vonatkozó szabályok megsértésére.

Az Air. 4. §-a alapján az adóhatóság az eljárás során az érintett ügyre vonatkozó tényeket veszi figyelembe, minden bizonyítékot súlyának megfelelően értékeli, döntését valósághű tényállásra alapozza. Indítványozó előadta, hogy mind az Elsőfokú Határozat, mind a Másodfokú Határozat a tényállás megállapítása során figyelmen kívül hagyta, hogy az ellenőrzés idején már közel 4 éve nem Indítványozó volt a [REDACTED] tulajdonosa, ügyvezetője. Álláspontja szerint nem életszerű, hogy – jogszabályban nem nevesített, kizárólag a hatósági, illetve bírósági gyakorlatban megjelenő megőrzési kötelezettségre hivatkozva – alappal kellett volna számítania arra, hogy az eladás,

valamint a házipénztár átadása mellett egyéb tételes, számviteli bizonylatokat érintő megőrzési kötelezettsége is van. Különös tekintettel arra, hogy a cég felperes vezetése alatt valamennyi adó- és járulékfizetési, valamint bevallási és iratmegőrzési kötelezettségének eleget tett, így felperes alappal feltételezhette, hogy az eladás előtti időszakban keletkezett és a vevőnek átadott dokumentumok a későbbiekben is fellelhetőek lesznek. Ezzel összefüggésben ráadásul az Air. 8. § (2) bekezdése kimondja, hogy az adózó és az eljárás egyéb résztvevője jóhiszeműségét az eljárásban vélelmezni kell. A rosszhiszeműség bizonyítása az adóhatóságot terheli.

Indítványozó álláspontja szerint az adóeljárás során a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően értékelni kellett volna a bizonyítékokat, azokat érdemben súlyozni kellett volna. Az Air. 99. § (2) bekezdése kimondja, hogy az adóhatóság a tényállás tisztázása során az adózó javára szolgáló tényeket is köteles feltárni. A nem bizonyított tény, körülmény – a becslési eljárás kivételével – az adózó terhére nem értékelhető. Amennyiben e kötelezettségének akár az Elsőfokú Hatóság, akár alperes eleget tett volna, és megvizsgálta volna a [REDACTED] bevallásait, akkor egyértelmű lett volna számára, hogy a vizsgált időszakban a társaság pénztárállományának forrását a társaság bankszámlájáról felvett összegek képezhetik. Az adóhatóság azonban olyannyira nem törekedett a tényállás feltárására, hogy még a saját rendszerében fellelhető bevallásokat sem vizsgálta meg.

A Másodfokú Határozat kimondta, hogy: „Az elsőfokú adóhatóság azt nem vitatta, hogy adózó 2015 novemberében eladta a céget, és a társaság iratait, könyvelését is átadta a társaság új ügyvezetőjének. Az sem vitatható, hogy a társaság iratainak, könyvelésének a megőrzési kötelezettsége vezető tisztviselői jogviszonyának a megszűnése után már nem az adózót terheltek.” (Másodfokú Határozat 9. oldal) Ezt követően azonban kijelentette, hogy nincsen jelentősége a fellebbezés során benyújtott bizonyítékoknak, mert azok a társaság könyvelése hiányában nem igazolnak semmit: „[...] a bevételi pénztárbizonylatok eredeti mivoltukban kizárólag a [REDACTED] könyveiben foglalt adatokkal együtt értelmezhetőek, csupán azzal összevetve igazolnák, hogy a befizetés ténylegesen megtörtént, amely a társaság iratanyagának hiányában nem állapítható meg.”

Ezzel gyakorlatilag az Indítványozót tette felelőssé a hatóság egy olyan kötelezettségért (társaság iratanyagának megőrzése), amelyről előtte tételesen kimondta, hogy az az adózót nem terheli. Ezt támasztja alá a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 168. § (1) bekezdése is, amely egyértelműen a társaság kötelezettségeit határozza meg a szigorú számadás alá vonással kapcsolatban, nem pedig a volt ügyvezetőjét. A hatóság által követett logikában tulajdonképpen már az a tény, hogy nem állt rendelkezésére a társaság könyvelése, eldöntötte azt, hogy az adózó semmiféle bizonyítékkal nem támaszthatná alá a hatósági preconcepciótól eltérő érvelését. Amennyiben rendelkezett volna saját példányokkal a befizetési bizonylatokból, azokat ugyanis ugyanezen érv mellett utasította volna el az alperes, hiszen a bizonylati példányokat önmagukban elfogadhatatlannak ítéli. A bizonyítékok elfogadását pedig egy olyan harmadik fél magatartásától teszi függővé, akire az adózónak semmiféle befolyása nincsen.

Mindezekből egyértelműen látható, hogy a hatóság minden olyan tény, körülményt és bizonyítékot, amely az ellenőrzés alapjául szolgáló preconcepciót nem támogatta, következetesen figyelmen kívül hagyott, amely sérti az Air. 1.§-ban, 3. §-ban, 4. §-ban és 6. §-ban meghatározott alapelveket.

Elsőfokú bíróság ítélete

A Győri Törvényszék, mint elsőfokú bíróság 2020. június 30. napján kelt 1.K.700.314/2020/10. számú ítéletében azt állapította meg, hogy a bíróság megítélése szerint a felperes terhére esik az,

hogy a pénztárbizonylatokat nem őrizte meg és azok létezésére tényállítást sem tett. Az ítélet indokolása szerint a bizonylatok fellebbezéshez történt becsatolása egyrészt „aggályos” és az Air. 124.§ (3) bekezdésébe ütközik. „Ez utóbbi körben rögzíti a bíróság, hogy az alperes nem azt róta a felperes terhére, hogy utóbb csatolta ezen bizonyítékokat, hanem azt, hogy ezen pénztárbizonylatokkal rendelkeznie kellett volna már az I. fokú adóhatóság előtti eljárásban is, tekintettel arra, hogy a befizetés tényét igazoló hiteles dokumentumokat ő köteles megőrizni. (Nem köteles megőrizni szja tv) Ennek ellenére még csak nem is hivatkozott arra, hogy a befizetésekről pénztárbizonylat készült, holott azokat saját maga készítette. Ekként tehát ezen bizonyítékok fellebbezéshez való csatolása és az a tény, hogy ezen bizonyítékokra a felperes fellebbezésében hivatkozik először, valóban az Air.124.§ (3) bekezdésébe ütközik, így azt az alperes helyesen nem vette figyelembe. Erre tekintettel a bíróság az alperesnek a pénztárbizonylatok körében tett érdemi megállapításait már nem vizsgálta.” Ezen túlmenően az ítélet Indítványozó keresetében foglalt valamennyi egyéb érvelést is alaptalannak minősített

Felülvizsgálati kérelem

Indítványozó az elsőfokú bíróság ítélete ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, amelyben elsődlegesen a Győri Törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és az eljárt közigazgatási szerv új eljárásra kötelezését kérte.

Indítványozó előadta, hogy az ítélet [27] bekezdése szerint a bizonylatok „fellebbezéshez történt csatolása egyrészt aggályos [...]”, ezt a kijelentését azonban semmivel nem támasztja alá, illetve ezzel kapcsolatban semmiféle bizonyítást nem folytatott le. Ezt követően megállapítja, hogy felperes „[...] még csak nem is hivatkozott arra, hogy a befizetésekről pénztárbizonylat készült, holott azokat saját maga készítette. Ekként tehát ezen bizonyítékok fellebbezéshez való csatolása és az a tény, hogy ezen bizonyítékokra a felperes fellebbezésében hivatkozik először, valóban az Air. 124.§ (3) bekezdésébe ütközik.” Az ítélet idézett kijelentése iratellenes, ugyanis felperes adóellenőrzés során tett tényállítása az volt 2019. 07. 24-én (és az egész eljárás során), hogy a felvett készpénz a [REDACTED] pénztárába befizetésre került. Felperes az utóbb beszerzett bizonylatok csatolásával semmiféle ezzel ellentétes, vagy új tényt nem állított. A fellebbezéshez csatolt dokumentumok ezen tényt alátámasztó bizonyítékok, amelyek nem vitatottan csak az Elsőfokú Határozat közlését követően kerültek felperes birtokába, és azok mind időben, mind összegben összhangban vannak a társaság bankszámláját érintő készpénzfelvételekkel.

Az Indítványozó a felülvizsgálati kérelemben ismételten részletesen kifejtette az Air 124. § (3) bekezdésével összefüggő jogi érvelését, valamint az alapelvek sérelmét és bizonyítékok értékelését érintő jogi érvelését és megjelölte azokat a tényeket, amelyekre a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságát alapozta.

A Kúria végzése

A Kúria 2020. november 5-én kelt a Kfv.I.35.454/2020/2. számú végzésében (a továbbiakban: végzés) Indítványozó kérelmének befogadását elutasította.

Indokolása szerint nem merült fel olyan körülmény, amely a kérelem befogadását indokolta volna.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az ügyben az Indítványozó – az a) pontban részletezett módon – az összes jogorvoslati lehetőséget kimerítette [Abtv. 27. § bekezdés b) pont], így további jogorvoslatra nincsen lehetőség. Ezenkívül, az ügyben jelenleg nincsen folyamatban felülvizsgálati eljárás. Az ügyben nem került sor perújítás kezdeményezésére.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 30. § (1) bekezdése alapján a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított 60 napon belül lehet írásban benyújtani. A felperes számára a Kúria Kfv.I.35.454/2020/2. számú végzése – mint sérelmezett döntés – 2020. november 27. napján, az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint került kézbesítésre, így az alkotmányjogi panasz benyújtására nyitva álló határidő 2019. január 26. napján jár le.

d) Az Indítványozó érintettségének bemutatása

Jelen alkotmányjogi panasszal érintett ítélet az Indítványozóval szemben kötelezettséget állapított meg, Indítványozó az eljárásban peres félként – felperes – szerepelt. A végzés eredményeként Indítványozó köteles olyan adó- és járulékfizetési kötelezettségnek eleget tenni, amely az általa bemutatott bizonyítékok figyelembevételével, és az Air. 124. § (3) bekezdés helyes értelmezése alapján Indítványozót nem terhelne.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A Kúria az elsőfokú ítélet felülvizsgálatának elutasításával a 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdésével ellentétes döntést hozott, amellyel az Air 124. § (3) bekezdésének Alaptörvényellenes hatósági és elsőfokú bírósági értelmezését hallgatásával jóváhagyta, amely hatósági és bírósági értelmezése indokolatlan mértékben korlátozza a tulajdonhoz való jogot.

Amennyiben a Kúria az Indítványozó bírósághoz fordulásának jogát végzésével nem korlátozta volna alaptörvényellenes módon, úgy lehetőség lett volna, az Air 124. § (3) bekezdésének mértékadó értelmezésére, annak érdekében, hogy Indítványozót terhelő kötelezettséget a hatóság csak valós tények, és valamennyi tény ismeretében állapíthasson meg.

A Kúria eljárás lefolytatását visszautasító végzésével, egyrészt sértette az Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti, tisztességes eljáráshoz való jogát, hiszen az ügy érdemi vizsgálatára ki nem terjedő döntésével gyakorlatilag megfosztotta a bírói út igénybevételeitől Indítványozót. A felülvizsgálat (Kp. 115. §) jogintézményének kiüresítése egyértelműen a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét jelenti, hiszen Indítványozó ügye érdemben nem is kerülhetett a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság elé. Másrészt a Kúria döntésével jogerősen fenntartott egy olyan elsőfokú ítéletet, amely egyértelműen sérti Indítványozó Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdésében biztosított, tulajdonhoz való jogát, hiszen a bírói döntés értelmében olyan összeg után állapítottak meg személyi jövedelemadó fizetési kötelezettséget és adóbírságot, amely sosem volt Indítványozó jövedelme, és így tulajdonát Alaptörvényellenesen elvonták, bármely felhatalmazás és/vagy ellentételezés nélkül.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdése:

„(1) Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése:

„(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Indítványozó álláspontja szerint mind a Kp. 118. § (1) bekezdése, mind az Air 124. § (3) bekezdése az eljárások feszes ütemben történő lefolytatását, valamint az indokolatlan eljárások megelőzését célozza. Tekintettel azonban arra, hogy ennek a célnak az elérése érdekében korlátozza a közigazgatási eljárásokban és azok felülvizsgálata során az állammal szemben az állampolgárok és (más adózók) jogait, ezért ennek a korlátozásnak csak rendkívül szűken értelmezve lehet helye. Nem vezethetnek az állami apparátust indokolatlan terhelését megakadályozni hivatott rendelkezések ahhoz, hogy az állampolgárokat érintő kötelezettségek megállapításához szükséges tényeket akár hatóság, akár bíróság jogosult legyen széles körben, érdemi indokolás nélkül figyelmen kívül hagyni. (Ld. az elsőfokú ítéletet, amely érdemi magyarázat, bizonyítás nélkül „aggályosnak” minősítette Indítványozó bizonyítékait.)

Mindezek ellenére a végzés [9]-[10] bekezdésében adott indokolás teljes mértékben figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy az Indítványozó ügyében az Air 124. § (3) bekezdésének – mind az Air hatályba lépését megelőzően nem ismert, új jogintézménynek – az értelmezését (is) el kellett volna végeznie a Kúriának, és jelen ügyben kifejezetten nem egy korábban már többször elbírált jogkérdés tekintetében – ti. a pénztárbizonylatok mint bizonyítékok jelentősége – kellett volna döntést hoznia. Ugyanis – a korábbi jogesetekkel ellentétben – éppen hogy rendelkezésre állnak a szükséges bizonyítékok, csak azokat az adóhatóság és az elsőfokú bíróság az Air. – Indítványozó álláspontja szerint téves – értelmezésével figyelmen kívül hagyta. Az Air. 124. § (3) bekezdésének értelmezését pedig korábban még nem végezte el, és e tekintetben még kialakult értelemezési gyakorlat sem áll rendelkezésre. Ezzel a Kúria megfosztotta a tisztességes eljáráshoz való jogától [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] jogától Indítványozót, hiszen az elsőfokú ítélet – amelyet egyébként a Kúria korábbi, részben hasonló tényálláson alapuló ítéletei gyakorlatilag determináltak – annak érdemi vizsgálatára semmilyen formában nem került sor, és Indítványozó fentebb kifejtett indokai bírósági eljárásban nem mérlethettek meg. Az érdemi vizsgálat nélküli, Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütköző jogértelmezésen alapuló végzés gyakorlatilag megszünteti a Kúriához fordulás jogát, és kiüresíti a felülvizsgálat intézményét, amely ahhoz vezetett, hogy Indítványozó számára nem állt rendelkezésre bírói fórum, amely a rá rótt kötelezettség (ti. adó és bírság fizetése) jogszerűségét érdemben elbírálhatta volna.

A felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálására mind a joggyakorlat egységesítése – az Air. hivatkozott rendelkezésének értelmezése – mind az ügy társadalmi jelentősége – több százezer belföldi vállalkozás valamennyi olyan ügyvezetőjét és alkalmazottját érintő kérdésről van szó, aki bármilyen jogcímen kezeli a társaságok pénzeszközeit, és nincsen előzetes tudomása a jogszabályba nem foglalt bírói jogértelmezésről – mind az Indítványozót mint felperest érintő alapvető, ügy érdemére kiható eljárási szabályszegés – pl. iratellenes, bizonyítékkal alá nem támasztott megállapítások az elsőfokú ítéletben – alapján kötelező lett volna.

Indítványozó megjegyzi, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 2021. január 1-jén hatályba lépett (keresetváltoztatásra és ellenkérelem-változtatásra vonatkozó) módosítását követően immár unikális megoldás az, amely akár hatóságnak, akár bíróságnak generálisan lehetőséget teremt releváns tények (és nem jogi érvelés) figyelmen kívül hagyására. Ráadásul erre éppen nem az egyenlő felek közötti, magánjogi jogügyletek tekintetében kerülhet sor, hanem az állam (annak közhatalmat gyakorló szervei) és állampolgárai között. Éppen ezért az ilyen rendelkezések értelmezése során, legyen szó, akár a bírósági eljárás lefolytatásának megtagadásáról, akár bizonyítékok figyelmen kívül hagyásáról, rendkívül komoly jelentősége van az alapvető jogok tiszteletben tartásának.

A Kúria végzése, amelyben az Air 124. § (3) bekezdésének értelmezését mint jogkérdést, teljes mértékben figyelmen kívül hagyja, a Kp. 118. (1) bekezdésének alaptörvényellenes értelmezésével Indítványozót megfosztotta az érdemi jogorvoslat lehetőségétől és ezzel megsértette Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti jogát. Ráadásul végzésével ezzel megalapozta olyan pénzösszegek jövedelemmé minősítését, és ezen keresztül az ehhez kapcsolódó adóhiány és bírság fizetési kötelezettség megállapítását, amelyeket Indítványozó saját céljára soha nem használt fel., így a Kúria végzése – az indokolatlan adó- és bírságfizetési kötelezettségre tekintettel – Indítványozó Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt jogát is sérti: jövedelem hiányában az elsőfokú ítélet tulajdonképpen nem más, mint Indítványozó tulajdonának elvonása, hiszen a soha nem keletkezett jövedelem után fizetendő adó és bírság forrása kizárólag Indítványozó tulajdona, amelyet – a jogerős elsőfokú ítélet alapján – a hatóság végrehajtás alá vonhat (a végrehajtási eljárás megindítására sor is került).

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az Indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az Indítványozó nem kezdeményezte az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését, tekintve, hogy az ügy a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott ítéletével zárult.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az Indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

A jelen beadvány mellékleteként - tekintettel arra, hogy az Indítványozó jogi képviselővel jár el - csatolásra kerül azon ügyvédi meghatalmazás, amely kifejezetten az Alkotmánybíróság előtti képviselet ellátására terjed ki.²

² A meghatalmazást az eredeti beadvány tartalmazza, a hiánypótláshoz ismételtelen nem került csatolásra.

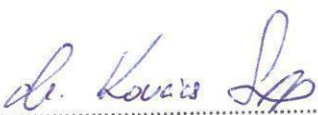
c) Nyilatkozat az Indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Az Indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek)

A Kúria 2020. november 5-én kelt Kfv.I.35.454/2020/2. számú végzése.³
Az ügyvédi meghatalmazás egy eredeti példánya.

Kelt: Budapest, 2021. 03. 22.

dr. Kovács M. Szabolcs

ügyvéd

Papp Anna Katalin Ügyvédi Iroda

Papp Anna Katalin Ügyvédi Iroda
dr. Kovács M. Szabolcs

³ Az eredeti beadvány tartalmazza, a hiánypótláshoz nem került ismételt csatolásra.